

prejel ugodno resolucijo, ki se glasi: „C. kr. vlada se naprosi, da naj se po srednjih šolah, ki se vzdržujejo iz državnih pripomočkov po deželah, kjer Slovenci stanujejo, vpelje za učence s slovenskim maternim jezikom za učni jezik slovenščina, kolikor je to mogoče po učnih sredstvih, ki so za to na razpolaganje.“ A slavna vlada je na treh gimnazijah na Kranjskem vpeljala paralelke s slovenskim učnim jezikom, izvzemši za nemško in zemljepisje (v Ljubljani je tudi zemljepisje slovensko) in sicer za poskušnjo. Zakaj pa ne tudi po drugih gimnazijah med Slovenci? Zakaj za poskušnjo? All so Slovenci kot avstrijski podložniki v tem cesarstvu odločeni le za to, da ž njimi delajo poskušnje, kakor s trupli rokokodskih potovalcev in drugih pozabljenih ljudi v kakošnjem anatomičnem zavodu. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Zajčji zob na sadunosnih drevesih.

Gotovo bode tudi letos, kakor se zdi škoda, ki jo nareja zajčji zob na sadunosnih drevesih, zopet prav znatna. Koža na drevesnem deblu se prišteva pglavitnim organom celega rastlinskega trupla, brez katerega se sploh rastlinsko življenje še misliti ne daje. Vsaka rana na drevesni koži, naj nastane na katerikoli način, je tudi za življenje cele rastline pogubna ali vsaj več ali manj njegovi rasti, njegovemu razvitku kvarna. V dokaz rečene trditve je trak kože, katera se za stoječo roko visoko okoli in okoli debla kakemu drevesu odlušči, ki gotovo pouzroči, da se tako olupljeno drevesce na vsak način posuši. V drevesni koži so namreč potje, po katerih rastlinska hrana iz zemlje v korenine in iz teh po deblu s pomočjo kože v vse njegove dele leze in tako drevo redi. Kožo toraj na drevesih varovati je po tem pglavitni ukaz vsem umnim sadjejem.

Iz tega, kar smo povedali, je tedaj lahko razumevno, zakaj da je zajčji zob mladim sadunosnim drevesom toliko škodljiv in poguben, ko bi tudi skušnje ne kazale, da se od zajca naglodan ali oglodan steblič le prerad usuši. Če tedaj oglodana drevesca niso že predebela in so nad požlahtnjenim mestom kože olupljena, jih kaže koj pod rano gladko nekoliko poševno odrezati, da tako novih žlahtnih mladik poženejo in se potem iz teh zopet žlahtno deblo priredi. Vsekako mudno je to in najmanj tri leta nazaj potisnjen in zakasnjen trud in prejšnje delo. Prerezati se pa mora drevesce za 2 centimetra pod zajčjim ogrizom. Divji postranski letorasli se o pravem času odpravijo. Ako pa samo divji letorasli poganjajo, se ti požlahtnijo in iz njih novo žlahtno drevo vzredi. Če pa

zaje debela drevesnega ni okoli in okoli oglodal tako, da se koreninski vrat z višjim delom debla tudi še po koži veže, treba je tako deblo zamazati z navadno drevesno mažo, katera se napravlja, kakor je znano, iz 1 dela ila, 1 dela kravjevka in nekoliko gašenega apna. S to mažo se rane na debelo zamažejo in da se pozneje ne posuše, s starimi cunjami trdno povijejo, da je močen dež in sploh mokrota ne odpere. Hitra obeza varuje rane posušenja in pospešuje sploh, da se te v kratkem zacelijo.

Sejmovi. Dne 12. aprila v Arnočah pri Šoštanjju, v Ločah, pri sv. Križu na Murskem polju, v Rušah pa v Marenbergu. Dne 14. apr. v Zdolah. Dne 15. aprila v Gradcu pa pri M. Snežni. Dne 16. aprila v Arnožu, Braslovčah, Ormožu, v Spielfeldu pa v Sl. Bistrici. Dne 17. aprila v Sentilju v sl. gor. in v Kapelah.

Dopisi.

Iz Ptujске okolice. (Nemški bauernverein.) Znani otec ptujskih židovov razposilja nekaj časa sem slovenskim občinskim predstojnikom in drugim veljavnim kmetom našega okraja na grd rujav papir tiskana povabila, češ, naj se oglašajo kot udje za nemški bauernverein. Prvo, kar nas je iznenadilo, je to, da gospodje „bauernvereinovci“ pišejo in tiskajo slovenski, dasi sicer vedno trdijo, da to ne gre. Ljubi „bauernvereinovci!“ Na Vaše povabilo imamo Vam to-le odgovoriti.

Kedar bo pri nas slovenskih kmetih nastala potreba za kakoršnokoli društvo, bomo si ga znali sami osnovati. Vi veste, kje Vas čevelj žuli, mi pa vemo, kje nas tišči. To, kar ugaja vam, ne ugaja nam. Nemške časnike ali novine, kakor „Bauernfreund“ in „Bauernzeitung“, podržite vi za-se! Mi slovenski kmetje imamo svoje slovenske, katere razumimo in kateri nam prinašajo dušne hrane, kakor je mi potrebujemo. Mi ne vemo sploh, zakaj bi se mi z vami združevali. Sicer pravite, da bi bil glas močnejši, ako bi vsi skupaj „upili“. Dandanes ne pomaga upitje in tuljenje nič; pomaga le možka beseda, govorjena ob pravem času in na pravem mestu. Tudi bi bilo preveč grdo slišati, ko bi vi nemški, mi pa slovenski upili. — Pravite, da bi se nam z vašo pomočjo dača ali štibra znižala. Tega mi ne verujemo, ker le predobro vemo, da so nam vaši nemški gospodje naložili visoke dače s tem, da se naša posestva pred nekaterimi leti previsoko vcenili. Ti možje bili so gosp. Sima, bivši posestnik v Ptujju, g. Filafferro, bivši posestnik v Ptujju, g. Vouk, bivši glavni davkar v Ptujju, g. Zirn-gast, bivši posestnik v Ptujju, g. Kosoll, bivši župan Ormožki itd. Kranjskim kmetom vce-njevali so domači posestniki posestva in njim